

Datoria achitată

Era o zi de noiembrie cu viscol. Vântul şuiera pe strada unde Hans Baxter tocmai ieșise din casa cu numărul 9. Pe un vânt așa de puternic, băiatul de nouă ani își strânse jacheta și cu mâinile în buzunar fredona un cântecel. În seara aceasta Hans avea motive să cânte căci deși rămăsese orfan și fără patrie, acum găsisese o casă, și mai mult decât atât și o mamă care îl primi cu dragoste, consolându-l.

Când în urmă cu un an părinții săi muriseră unul după altul, Hans nu putea să știe ce va fi în această zi. Până atunci el era un copil fericit, înconjurat de dragostea părintească. Dar când părinții lui muriseră unul după altul de aceeași boală, totul devenise ceva îngrozitor. Hans a mers la unchiul Robert, fratele tatălui său și singura rudenie pe care o mai cunoștea. Soția unchiului era însă răutăcioasă și nu luase din dragoste pe acest copil orfan. Viața sărmanului copil devenise fără nici o mângâiere. În locul patului său curat, acum avea o saltea într-un colț sub acoperiș și cu tot felul de zdrențe pe ea.

Cu toate că avea numai nouă ani, Hans trebuia să-și câștige mâncarea. Mătușa nu dorea să-l țină numai pe mâncare. Astfel, Hans trebuia să se scoale dimineața la ora 5 pentru a servi cafea clienților la un chioșc care era administrat de mătușa lui. Acest lucru nu producea nici o plăcere iarna pe un ger cumplit. Ordinea de zi era mereu aceeași. La ora 8 dimineața fugea acasă și de acolo, după ce mânca puțină pâine uscată cu cafea, alerga la școală. La amiază trebuia să servească din nou clienții până la cursurile de după masa. Și când acestea se terminau trebuia să fie din nou prezent la postul său până noaptea târziu. Mătușa venea la chioșc numai pentru timp scurt și pentru a-i da sfaturi ce are de făcut. Din partea unchiului nu avea nici o apărare, deoarece acesta era mereu în cârciumă. Așa își petrecea viața fără să simtă acea dragoste de care avea nevoie inima sa de copil.

Eu cred că Hans nu știa dacă trebuie să se bucure când în ziua aceea geroasă de noiembrie venind de la școală găsi casa goală și nici o urmă de mătușa și de unchiul său. El alergă la chioșc, dar și acela nu mai era. Atunci copilului i se făcu clar că rudele sale plecaseră și îl lăsară singur. Gândind că de acum înainte nu va mai suporta pumnii grei ai mătușii, simți puțină alinare. Dar imediat a devenit conștient că nu mai are pe nimeni. Ce să facă? În toată lumea nu avea pe nimeni de care să se atașeze, și în buzunare nu avea nici un ban pentru a-și cumpăra ceva de mâncare.

Simțind o părăsire totală, se așeză pe podeaua goală acoperindu-și fața cu mâinile și plânse cu amar. Hans nu observă că prin ușa puțin deschisă îl priveau doi ochi prietenoși. Abia când doamna Gutwin plină de mirare scăpă coșul cu lenjerie, el o zări. Hans nu a trebuit să-i explice vecinei ce se întâmplase.

- Sărmanul de tine, te-au părăsit acești oameni fără milă?

La căderea coșului sau la auzul vocii femeii, camera s-a umplut de oameni curioși.

- Oare ce se va întâmpla cu el? zise o femeie bătrână.

- Trebuie dus la un orfelinat; hotărî un om, și alte voci îl aprobară: Da, nu va rămâne altceva decât orfelinatul.

Doamna Gutwin șterse cu șorțul ei lacrimile băiatului și punând mâna pe umărul lui, spuse:

- Eu vă spun că nu va ajunge la orfelinat. Liniștește-te copile; atât timp cât Johanna Gutwin mai poate lucra vei rămâne la ea. Cu toate că va fi greu să câștigi pentru trei persoane, dar unde se satură trei va fi loc și pentru al patrulea. Dumnezeu a fost bun cu mine și nu cred că mă va părăsi dacă voi primi un copil orfan.

După ce spuse aceste cuvinte, luă pe Hans de mână fără a-i păsa de cei din jur și îl duse la locuința ei care era mai sus cu o scară.

- Kati și Iacov, zise doamna copiilor ei, vă aduc un frate. El nu are părinți și nu are pe nimeni pe lume. Spuneți-i: „bun venit!“ Apoi se îndreptă spre Hans și zise: Tu vei aparține de

acum de noi, copilul meu ca și când ești propriul meu copil și Dumnezeu să-mi ajute să pot înlocui pe mama ta.

Au trecut zece ani din ziua aceea de noiembrie și unele lucruri s-au schimbat în această perioadă de timp. Strada cea mică cu casa cu numărul 9 nu mai exista. În locul acelei căsuțe s-a ridicat un bloc de locuințe frumos, iar strada a fost asfaltată. Trei ani la rând doamna Gutwin se îngrijise cu toată dragostea de Hans la fel ca și cum ar fi fost copilul ei. Numai printr-o muncă grea a putut să câștige banii de care aveau nevoie. Doamna Gutwin era spălătoreasă și era cunoscut faptul că pâinea unei spălătorese nu se câștiga ușor. Dar Hans nu a flămânzit niciodată; mereu primea și alte haine. Dar ce era mai de preț consta în faptul că el vedea și simțea dragostea și mila mamei adoptive ca și cum ar fi propriul ei copil. „Tu o să împarți totul cu copiii mei“, au fost cuvintele doamnei Gutwin când l-a luat pe Hans și ea s-a ținut de cuvânt.

Niciodată Hans nu a aflat cât de greu îi era doamnei Gutwin. Pentru a putea acoperi toate cheltuielile necesare a trebuit să ia asupra ei și alte greutăți. Nimeni nu știa câte nopți ea nu putea dormi calculându-și câștigul pentru toate cele necesare. Dar copiii le arăta tot timpul o față veselă. În prezența lor ea era mereu voioasă și plină de speranță. Cum era posibil acest lucru? Doamna Gutwin avea credința în Dumnezeu cel viu care o ajută și în Mântuitorul care o sprijinea. Niciodată Dumnezeu nu o părăsise, cum de altfel nici un suflet care se încrede în El nu este decepționat. Astfel, sărmana văduvă putea să triumfe peste toate greutățile și nu regreta bunătatea arătată orfanului. Dar și Hans o iubea pe această femeie ca pe mama lui. El se simțea bine în această familie. El o iubea și pe Kati, care moșteneau multe lucruri bune de la mama ei, ca pe sora lui, dar iubea ca pe un frate și pe sărmanul Iacov, care era paralizat și trebuia să stea imobilizat în pat sau în scaunul său.

Venise marea schimbare. Hans avea de acum 12 ani. El era bine dezvoltat și era gata să dea ajutor altora. Într-o zi venise la doamna Gutwin un domn pe care îl văzuse de prima dată în sala unei misiuni creștine. Acesta i-a făcut o propunere cu privire la fiul ei adoptiv.

- Cum, băiatul să meargă departe de aici? strigă ea. Nu, domnule, nu pot să mă despart de el.
- Vreți să stați în calea propășirii pe care o merită? Acolo pot să-i fac rost de o situație pe care nu o are aici. Nu, doamnă Gutwin, din câte vă cunosc ați fi ultima care stați în calea fiului adoptiv pentru propășirea lui. Vreți să stați împotriva înaintării lui în viață?

- Nu, acest lucru nu-l vreau, deși despărțirea ar fi un lucru tare greu.

Într-una din zile, doamna Gutwin spuse:

- Hans tu trebuie să primești oferta.

Hans nu voia să audă așa ceva. Dar acum doamna Gutwin rămase tare pe poziție:

- Este vorba de viitorul tău. Trebuie să mergi cu toate că îmi vine greu să te las să mergi.

Hans a plecat în Canada. Următorii ani au adus pentru doamna Gutwin și copiii ei multe greutăți. Atât timp cât această femeie curajoasă a putut lucra, totul a fost bine. Dar când s-a ivit astma și reumatismul, munca sărmaneii spălătorese s-a făcut tot mai grea. Fiindcă nu aveau destulă hrană Kati a devenit tot mai palidă, iar Iacov suferea și el fiindcă nu putea să-și câștige singur pâinea. Greutatea părea tot mai grea și viitorul părea tot mai întunecos în fața femeii. Simțea cum puterile o părăseau. Ce o să se întâmple în ziua când nu va mai putea lucra? De la Iacov nu putea aștepta nici un ajutor, iar Kati îi puneau multe semne de întrebare. În astfel de momente, credința ei era aproape să dea faliment și avea nevoie de multă rugăciune pentru a nu-și pierde curajul. De la Hans nu primise nici o veste. În primii patru ani după plecarea sa, scrisese regulat. Din ziua când doamna Gutwin a trebuit să predea locuința cea veche nu au mai primit nici o scrisoare cu toate că i-au scris lui Hans adresa nouă. Mereu scria și ea și Kati, dar scrisorile veneau înapoi. Doamna Gutwin a căutat pe domnul care îi găsise lui Hans un loc de muncă, dar a primi înștiințarea că a părăsit țara. Astfel nu a mai rămas altceva pentru sărmana femeie decât să-și aducă necazul ei în fața lui Dumnezeu. Drumul ei nu era ușor și lucrarea lui Dumnezeu i se părea deosebită. Dacă Hans ar fi rămas în țară ar fi avut un sprijin. Cu cât trecea timpul, cu atât avea mai mult nevoie de el. Venise și

ziua când femeia nu s-a mai putut scula din pat. Astma o chinuia îngrozitor. Acum toată grija apăsa pe Kati. Cu toată slăbiciunea ei a luat locul mamei la spălat, îngrijea de cei doi bolnavi și de cele necesare în casă. Curajoasă, se străduia să câștige pâinea necesară până când eforturile depuse de ea o îmbolnăviră.

Era luna decembrie a aceluia an când necazurile ajunseră la punctul culminant. Mama era bolnavă, Kati era bolnavă, Iacov slab ca totdeauna – și nici un ajutor nu se vedea care să aibă milă de acești sărmani. Acum Dumnezeu era singurul de la care mai puteau aștepta ajutor. Așa au trecut două săptămâni. Poate te întrebi: cum au trăit acești oameni în acest timp? Dacă ai fi putut privi în camera lor, ai fi văzut că multe lucruri au fost vândute pentru a putea cumpăra mâncarea zilnică.

În fața ușilor oamenilor era Crăciunul, sărbătoarea în care se vedeau multe fețe fericite, pentru că în acele zile oamenii căutau să facă bucurie altora. Dar la familia aceasta săracă nu se gândea nimeni. Ei înșiși nu puteau să-și facă vreo bucurie căci de abia le ajungeau mâncarea de pe o zi pe alta și ceea ce aveau era numai pâine uscată. Nu mai aveau cărbuni și stăteau în camera neîncălzită. Cu câteva zile în urmă li s-a comunicat că din cauză că nu au plătit chiria vor fi dați afară. Ocupată cu toate aceste griji, doamna Gutwin ședea într-un colț al camerei și privea tristă. După un timp începu tusea, care o chinuia mai ales atunci când vântul se simțea prin ușa care nu se mai închidea. Încet, Kati se apropie de mama ei și îi ridică fularul peste umeri. Apoi se așezase lângă ea. Aduse și scaunul lui Iacov mai aproape și în timp ce o cuprinse pe mama în brațe, îl mângâia cu cealaltă pe fratele ei. Așa ședea seară de seară și fiecare căuta un cuvânt de consolare. Ziua se apropia de sfârșit. Se întunecase. Cerul se înnorase și vestea venirea zăpezii.

- Kati, să citim capitolul nostru înainte de a se întuneca, zise mama.

Tânăra luase Biblia mult citită și se așeză lângă fereastră pentru a vedea mai bine și deschise la Psalmul 50. Ajungând la versetul bine cunoscut: „Cheamă-mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi...” nu a mai putut citi mai departe. Plânsul îneca glasul ei. A pus Biblia jos și s-a ridicat. În acel moment ochii ei mari s-au îndreptat spre ușa care se deschise încet. În ușă apăru o figură de om tânăr. Cu ochii în lacrimi și în acel semiîntuneric Kati nu a putut recunoaște cine era la ușă. Dar când și-a revenit puțin a strigat: „Hans, o Hans” și s-a repezit la el.

Necazuri, griji, supărare împreună cu bucurie se amestecau împreună. Străinul nu putea răspunde. Simțea că ceva îl împiedică să vorbească. „O Hans, Hans, Hans!” Încă o dată același strigăt. Aceste cuvinte au fost de ajuns pentru a-l face să nu poată vorbi. Kati și mama îl îmbrățișau. Plângând și râzând spuneau numele lui Hans ca niște oameni care nu mai știu ce fac de bucurie.

- O, Hans, Dumnezeu te-a trimis la timpul potrivit! Când erai la ușă citisem în Biblie: „Cheamă-mă în ziua necazului...” Să te privim Hans cât de mare și zdravăn te-ai făcut. Mâna ta este ca a unui om mare, ochii tăi sinceri și încrezători.

Bucuria aceasta așa de mare era aproape prea mare pentru acești trei oameni slăbiți. Era oare adevărat că Hans era iarăși cu ei? Primirea a fost atât de copleșitoare încât tânărul se putea abține cu greu. Cât or fi îndurat acești oameni sărmani. Cum mulțumea Hans lui Dumnezeu că l-a ajutat să-i găsească după o lungă căutare. După ce se liniștiseră, voiau să știe de ce Hans nu le-a mai scris. Hans nu primise nici o scrisoare cu vestea că strada se dărâmasese. El însuși își schimbase locuința și orașul, și plecase mai departe. El le-a scris noua adresă, dar ele nu primeau scrisorile sale trimise la vechea adresă. Astfel se pierduse orice urmă despre ai săi și trei ani de zile și-a făcut griji ce se întâmplase cu ei. Dar o dată ce și-a încheiat contractul de lucru la vechiul său patron, Hans se întoarse în Anglia, vechea lui patrie. Ajuns acolo, timp de trei săptămâni a căutat într-una după ei și nu găsea pe nimeni să-i dea vreo știre. Prin călăuzirea lui Dumnezeu el găsisese în ziua aceea adresa lor.

Hans nu venise cu mâinile goale El a putut să adune destui bani pentru ca în noua sa patrie să-și cumpere o fermă mică. „Și acolo”, zise Hans „este loc și pentru voi toți trei. Acolo vrem,

dacă va fi voia lui Dumnezeu să fim împreună“. Hans făcea pași prin cameră și apoi zise din nou:

- Voi ați fost așa de buni cu mine când am fost un orfan fără patrie. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că acum pot să vă răsplătesc pentru tot ce ați făcut pentru mine. Dumnezeu știe cât de fericit și cât de bucuros sunt acum. De aceea să îngenunchem și să-I mulțumim pentru îndurarea Sa cea mare! Apoi voi merge după cumpărături. De acum nu o să mai mâncați numai pâine uscată. Și mama și Kati o să se însănătoșească în curând.

- Da, este adevărat ce a promis Dumnezeu în Cuvântul Său, zise mama fericită: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi“. Când am crezut că suntem părăsiți, atunci Dumnezeu ne-a salvat. Dumnezeu ne-a arătat că nu uită pe cei care și-au pus încrederea în El. Să-I mulțumim lui Dumnezeu.

A urmat o adâncă mulțumire și laudă care se ridica din inimile celor săraci către Dumnezeu în seara aceea de Crăciun. El Îi salvase și ei glorificau Numele Său.